

בש"פ 5575/17 - מדינת ישראל נגד פלוני

בבית המשפט העליון

בש"פ 5575/17

לפני:
המבקשת:
כבוד השופט נ' סולברג
מדינת ישראל

נגד

המשיב:
פלוני

בקשה ששית להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק סדר
הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים),
התשנ"ו-1996

בשם המבקשת:
עו"ד לינור בן אוליאל

בשם המשיב:
עו"ד ערן צלניקר

החלטה

האם הארכת מעצר שעליה הורה בית משפט זה לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: החוק) תקפה ועומדת גם לאחר הכרעת דין? או שמא פוקעת עם מתן הכרעת הדין, בשל הסמכות להורות על הארכת מעצר הנתונה לבית המשפט המחוזי בסעיף 61(ג) לחוק?

רקע

1. ביום 6.4.2017 הורשע המשיב בביצוע 8 מעשים מגונים בקטינות, ובעבירות של מתן הרשאה לקטין שאינו יכול

עמוד 1

לקבל רשיון נהיגה לנהוג ברכב, והסתייעות ברכב לביצוע עבירת מין. קודם להרשעתו, משחלפה תקופה של 9 חודשי מעצר ומשפטו לא הסתיים, הוארך מעצרו של המשיב בבית משפט זה 4 פעמים, בכל פעם ב-90 ימים (בש"פ 3209/16, השופט י' עמית; בש"פ 5312/16, השופט מ' מזוז; בש"פ 7994/16, השופט א' שהם; בש"פ 415/17, השופט י' דנציגר). ביום 18.1.2017 הוארך מעצרו של המשיב בפעם הרביעית, בתשעים ימים "החל מיום 25.1.2017 או עד למתן פסק דין בעניינו, לפי המוקדם". בהחלטות שניתנו בהליכי המעצר השונים - בבית המשפט המחוזי ובבית משפט זה - שבה והודגשה המסוכנות הרבה הנשקפת מהמשיב על רקע המעשים החמורים שהואשם בביצועם. שירות המבחן חיווה דעתו אודות סיכון להישנות התנהגות מינית עוברת חוק. למן הגשת הבקשה הרביעית להארכת מעצרו של המשיב בבית משפט זה, מחמת אילוצי בית המשפט המחוזי, נדחה מועד הכרעת הדין פעם ופעמיים, עד אשר ניתנה ביום 6.4.2017. במועד זה האריך בית המשפט המחוזי את מעצרו של המשיב בשלושה חודשים, החל מיום 25.4.2017 (היום האחרון להארכת המעצר הרביעית הנ"ל שעליה הורה בית המשפט העליון), או עד למתן גזר הדין. כמו כן, הורה אז בית המשפט המחוזי על הגשת תסקירי נפגעות עבירה, וקבע מועד לשמיעת טיעונים לעונש ביום 28.5.2017. מועד זה נדחה תחילה לבקשת שירות המבחן, ולאחר מכן נדחה פעמיים נוספות בשל בקשות שהגיש ב"כ המשיב. הטיעונים לעונש נשמעו ביום 17.7.2017, ונקבע מועד לשמיעת גזר הדין ביום 14.9.2017.

2. ביום 10.7.2017 הוגשה הבקשה דן, בגדרה ביקשה המדינה כי מעצרו של המשיב יוארך בתשעים ימים החל מיום 24.7.2017, או עד למתן גזר דין בעניינו בתפ"ח 7000-15 בבית המשפט המחוזי בבאר שבע, לפי המוקדם.

עיקרי טענות הצדדים

3. בתגובתו לבקשת המדינה, טוען המשיב כי החל מיום 4.7.2017 הוא שוהה במעצר בלתי חוקי. לטענתו, היה על בית המשפט המחוזי להורות על הארכת מעצרו החל מיום מתן הכרעת הדין, ולא מהיום שבו תמה הארכת המעצר לפי החלטת בית המשפט העליון. המשיב טוען, כי את המונח פסק דין בבקשה הרביעית שהגישה המדינה לבית משפט זה, שבה התבקש כי מעצרו יוארך בתשעים ימים או עד למתן פסק דין בעניינו, יש לפרש כהכרעת דין. כך גם מבקש המשיב לפרש את האמור בהחלטה הנ"ל מיום 18.1.2017 על הארכת מעצרו. עוד טוען המשיב, כי על-פי סעיף 61(ג) לחוק, עם מתן הכרעת הדין עוברת הסמכות להורות על הארכת המעצר לבית המשפט המחוזי, והוא מוסמך להאריך את מעצרו של נאשם מיום הכרעת הדין, ועד לתשעים ימים ממועד זה או עד למתן גזר הדין. על כן, טוען המשיב, היה על בית המשפט המחוזי להאריך את מעצרו החל מיום 6.4.2017 (מועד הכרעת הדין), ולא מיום 25.4.2017 (היום האחרון להארכת המעצר על-פי החלטת בית המשפט העליון) - כפי שנעשה בפועל. המשיב מוסיף וטוען כי יש להתייחס לאי-החוקיות שבמעצרו כשיקול משמעותי המטה את הכף לדחיית הבקשה להארכת מעצרו.

4. בדיון ביום 13.7.2017 התברר כי ב"כ המדינה לא קיבלה את תגובת ב"כ המשיב שהוגשה לתיק בית המשפט, ועל כן ניתנה לה אפשרות להגיב בכתב. בתגובתה טענה כי המונח פסק דין, המצוין בבקשה להארכת מעצרו של המשיב ובהחלטה שניתנה בעקבותיה, מתייחס להכרעת דין ולגזר דין (סעיף 195 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: חוק סדר הדין הפלילי)). כמו כן טענה, כי תוקפו של צו מעצר שהוצא על-ידי בית המשפט העליון איננו פוקע עם מתן הכרעת הדין, והפנתה בהקשר זה לאמור בבש"פ 1172/10 מדינת ישראל נ' ג'סאן (3.3.2010). ב"כ המדינה הוסיפה וטענה כי סעיף 61(ג) לחוק מסמך את בית המשפט המחוזי להאריך את מעצרו של נאשם "מיום שציווה בית המשפט"; לשיטתה, יום זה הוא היום שבו תמה הארכת המעצר שעליה הורה בית המשפט העליון, ולדבריה עולה פרשנותה בקנה אחד עם הפרקטיקה הנוהגת, וגם מאפשרת בחינה נוספת של שאלת המעצר באמצעות הגשת ערר או בקשה לעיון חוזר. הפרשנות שמציע המשיב, לטענת ב"כ המדינה, תסכל את תכליתו של סעיף 61(ג) לחוק, אשר נועד להפחית מן העומס המוטל על בית המשפט העליון באמצעות מתן הסמכות להארכת מעצר

בבית המשפט המחוזי; הוא אשר נתן את הכרעת הדין, ומכיר את התיק שנדון לפניו על בוריו.

5. ב"כ הצדדים טענו גם לגופה של הבקשה להארכת המעצר: לטענת המשיב, אין להאריך את מעצרו נוכח חלוף הזמן, הפחתה במסוכנות הנשקפת ממנו, והמלצת שירות המבחן לשחררו לחלופת מעצר. לעומתו טענה ב"כ המדינה כי מסוכנותו של המשיב לא פחתה, והיא נלמדת מהמעשים החמורים שבביצועם הורשע. ב"כ המדינה סומכת את ידיה על החלטות בית המשפט המחוזי ועל החלטותיו של בית משפט זה, לגבי מסוכנות המשיב, והצורך במעצר.

דין והכרעה

6. נתתי דעתי על טענות ב"כ הצדדים מזה ומזה - אלה שבכתב ואלה שבעל-פה - והחלטתי כי דינה של הבקשה להתקבל. אדרש תחילה לטיעונים העקרוניים שהעלו הצדדים בנוגע לפרשנותו של סעיף 61(ג) לחוק, ולאחר מכן אתייחס לנסיבות הפרטניות של המשיב דן.

7. דרך השגרה בבקשות להארכת מעצר היא כי מתבקשת הארכת מעצר בתשעים ימים (במקרים מועטים הבקשה היא לפרק זמן אחר) או עד למתן פסק דין, לפי המוקדם. בהתאם, מקובל כי החלטות הניתנות בבקשות אלו מתייחסות לפסק דין - מבלי לפרש האם מדובר בהכרעת דין או בגזר דין. בעניין ג'סאן, שאליו הפנתה ב"כ המדינה, נקבע כי בית משפט זה מוסמך, לפי סעיף 62 לחוק, להורות על הארכת מעצר עד למתן פסק דין, כמשמעו בסעיף 195 לחוק סדר הדין הפלילי - הכרעת דין וגזר דין גם יחד. ברם, וכפי שטוען המשיב, ההחלטה בעניין ג'סאן ניתנה לפני שתוקן חוק המעצרים, ובטרם נוסף סעיף 61(ג) (חוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים) (תיקון מס' 8), התשע"א-2011 (להלן: תיקון מס' 8)). על כן, יש לבחון האם קביעה זו אודות סמכותו של בית המשפט העליון, בעינה עומדת. כפי שאפרט להלן, סבורני כי יש להשיב על כך בחיוב. אציין תחילה, כי אין עוררין על כך שאת המונח "פסק דין מרשיע" בסעיף 61(ג) יש לפרש כהכרעת דין מרשיעה. הדעת נותנת כי זו אכן היתה כוונת המחוקק (משום שמדובר בהארכת מעצר לפני גזר הדין), גם אם רצוי היה לנקוט לשון ברורה ומפורשת - הכרעת דין מרשיעה.

8. סעיף 61(ג) נוסף לחוק המעצרים בשנת 2011, במסגרת תיקון מס' 8, ונקבע בו כך:

"בלי לגרוע מהוראות סעיף 62, ניתן פסק דין מרשיע נגד נאשם לאחר שהיה נתון במעצר לתקופה המצטרפת כדי תשעה חודשים, ואם היה נתון במעצר בפיקוח אלקטרוני - תקופה המצטרפת כדי 18 חודשים, בשל אותו כתב אישום, רשאי בית המשפט שהרשיעו לצוות על הארכת מעצרו או על מעצרו מחדש עד למתן גזר דין, אם מצא כי יש עילה למעצרו; לא ניתן גזר דין בתוך 90 ימים, ולעניין מעצר בפיקוח אלקטרוני - בתוך 180 ימים, מיום שציווה בית המשפט כאמור, ישוחרר הנאשם מן המעצר".

9. נשאלת השאלה: האם הארכת מעצר, שעליה הורה בית המשפט העליון על-פי האמור בסעיף 62 לחוק, תקפה גם לאחר מתן הכרעת הדין? או שמא סמכותו של בית המשפט המחוזי לפי סעיף 61(ג) לחוק מפקיעה, עם מתן הכרעת הדין, את תוקפו של צו המעצר שהוצא על-ידי בית המשפט העליון?

10. לדעתי, האפשרות הראשונה היא הנכונה, ההלכה שנקבעה בעניין ג'סאן שרירה וקיימת, וכך יש לפרש את סעיף

61(ג) לחוק המעצרים. "פרשנות החקיקה נפתחת בבחינתו של מרכיב הלשון. בשלב זה עלינו לחלץ ממילות החוק את שלל המשמעויות המצויות במתחם האפשרויות הלשוניות ולהסיר מדרכנו את אלה הנעדרות כל עיגון לשוני. בתום הסינון יוותרו לנו אך ורק משמעויות שהלשון יכולה לסבול [...] ככל שהשלב הראשון מותיר אחריו יותר מאפשרות אחת, יהא עלינו לבחור מבין החלופות הקיימות את זו שמגשימה באופן מיטבי את תכליתו של החוק. התכלית תילמד ממקורות פנימיים כגון: מקומה של ההוראה ביחס להוראות אחרות באותו חוק, מבנה הכללי והמטרות הקבועות בו; וממקורות חיצוניים כגון: ההיסטוריה החקיקתית והפרלמנטרית ועקרונות היסוד של השיטה [...] כידוע, תכלית החוק מורכבת מתכלית סובייקטיבית - המטרה שהמחוקק ביקש להגשים באמצעות החוק; ומתכלית אובייקטיבית - המטרות, הערכים והעקרונות שנועד להגשים דבר חקיקה בחברה דמוקרטית ומודרנית" (ע"א 8622/07 רוטמן נ' מע"צ החברה הלאומית לדרכים בישראל בע"מ, פסקה 34 (14.5.2012)).

11. תחילתו של סעיף 61(ג) בהבהרה, כי אין בו כדי לגרוע מהוראת סעיף 62. סעיף 62 לחוק הוא המסמיך את בית המשפט העליון "לצוות על הארכת מעצר או על מעצר מחדש", והוא חל "על אף הוראות סעיפים 59 עד 61" - משמע, סמכותו של בית המשפט העליון לצוות על הארכת מעצר, נתונה חרף מגבלות על מספר ימי המעצר שעליהם מוסמכות הערכאות הדיוניות להורות. בכלל זאת, מוסמך בית המשפט העליון להאריך מעצר שעליו הורה בית המשפט שהרשיע נאשם לפי סעיף 61(ג). אם כן, לשם מה הוסיף המחוקק ברישא לסעיף 61(ג) הבהרה נוספת, שלפיה אין באמור בסעיף זה כדי לגרוע מהוראת סעיף 62, והרי חזקה היא כי המחוקק איננו משחית את מילותיו לריק? (עע"ם 4105/09 עיריית חיפה נ' עמותת העדה היהודית הספרדית בחיפה, פסקה 47 (2.2.2012); בג"ץ 273/10 אלמיזרק נ' בית הדין הארצי לעבודה ירושלים, פסקה 24 (2.9.2011)).

12. עיון בפרוטוקול הדיון שנערך בוועדת החוקה, חוק ומשפט (להלן: הוועדה), ובדו-שיח שהתקיים בין היועצת המשפטית לוועדה לבין נציגת פרקליטות המדינה, מלמדנו על תכליתן של המילים הללו בהקשר הנדון:

"- היה לי מאוד חשוב לקבוע שהארכת המעצר של העליון לא פוקעת בהכרעת הדין.

- למחוזי אפשר יהיה לפנות אחרי שהם הסתיימו כדי להאריך.

- כתבנו מבלי לגרוע מהוראות סעיף 62 כדי שיהיה ברור שהארכת המעצר של העליון לא פוקעת"

(פרוטוקול ישיבה מס' 350 של ועדת החוקה, חוק ומשפט, הכנסת ה-18, 23 (28.2.2011)).

הנה כי כן, הן כוונת המחוקק מלמדתנו, הן מילות הסעיף מורות, כי אין בסמכות שהוקנתה לבית המשפט שהרשיע את הנאשם כדי להפקיע תוקפה של הארכת מעצר על-פי החלטת בית המשפט העליון לפני הכרעת הדין.

13. זאת ועוד, סעיף 61(ג) ממשיך וקובע: "לא ניתן גזר דין בתוך 90 ימים, ולעניין מעצר בפיקוח אלקטרוני - בתוך 180 ימים, מיום שציווה בית המשפט כאמור, ישוחרר הנאשם מן המעצר" (ההדגשה הוספה - נ' ס'). ב"כ הצדדים הפליגו בפרשנות המילים "מיום שציווה בית המשפט כאמור": ב"כ המדינה טענה כי הן מכוונות לבית המשפט העליון;

וב"כ המשיב טען כי מדובר בבית המשפט שהרשיע את הנאשם, אשר רשאי לצוות על הארכת המעצר מיום מתן הכרעת הדין. למקרא הוראת הסעיף כולה, בהקשרה, דומני כי אין ניתן לקבל את הפרשנות שהציעה ב"כ המדינה. ברי כי בית המשפט אשר נתן את הכרעת הדין המרשיעה, הוא הנדון בסעיף 61(ג) - ברישא ובסיפא כאחד. אך גם את פרשנותו של ב"כ המשיב אין בידי לקבל. לו ביקש המחוקק לקבוע שהארכת מעצר שעליה הורה בית המשפט שהרשיע את הנאשם תקפה למשך תשעים ימים מיום שניתנה הכרעת הדין, או אז היה עליו לכתוב כי הנאשם ישוחרר מן המעצר אם 'לא ניתן גזר דין בתוך תשעים ימים [...] מיום מתן הכרעת הדין'. ברם, לשון הסעיף מורה כי הארכת המעצר שעליה יצווה בית המשפט שהרשיע את הנאשם תפקע לאחר תשעים ימים "מיום שציווה בית המשפט כאמור" - הדברים מוסבים כלפי סעיף 61(ג) רישא, שם נקבעה סמכותו של בית המשפט אשר נתן הכרעת דין מרשיעה, להאריך את מעצרו של הנאשם, וזאת "בלי לגרוע מהוראות סעיף 62", ומבלי שהכרעת הדין תפקיע את הארכת המעצר שעליה ציווה בית המשפט העליון.

14. לשונו של סעיף 61(ג) לחוק, מתחילה ועד סוף, מלמדת אפוא כי הארכת מעצר לפי החלטת בית המשפט העליון עומדת בתוקפה גם לאחר מתן הכרעת הדין; וכי במצב מעין זה מוסמך בית המשפט שהרשיע את הנאשם להורות על הארכת מעצר לפי סעיף 61(ג), לתקופה אשר תחל להימנות מיום שתמה הארכת המעצר שעליה הורה בית המשפט העליון.

15. הפרשנות דלעיל לסעיף 61(ג) עולה בקנה אחד גם עם תכלית החקיקה הסובייקטיבית. סעיף 61(ג) נוסף לחוק המעצרים כחלק מתיקון חקיקה שנועד להקל מן העומס שמטילים הליכי המעצרים על בית המשפט העליון. בין היתר בוטלה בגדר תיקון מס' 8 הזכות להגיש לבית המשפט העליון ערר שני על החלטות בענייני מעצרים; וניתנה לו סמכות להורות, על-פי הצורך, על הארכת מעצר למשך 150 ימים. בדברי ההסבר להצעת החוק נכתב, כי "מטרתו של התיקון המוצע לקבוע באופן שונה את האיזון הראוי בין עקרון סופיות הדין וסוגי העניינים שראוי שיתבררו בבית המשפט העליון לבין מימוש הזכויות המהותיות של עצורים ונאשמים". עוד צוין, כי "על פי נתוני הנהלת בתי המשפט, מתקיימים בבית המשפט העליון כ-1,000 דיונים מדי שנה בנושא הארכות מעצר [...] (דברי ההסבר להצעת חוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים) (תיקון מס' 9) (ערר שני ברשות והארכת מעצר או חידושו), התש"ע-2010; ראו גם בש"פ 2173/12 אל גניני נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (22.3.2012)).

16. על תכליתו של סעיף 61(ג) בפרט, ניתן ללמוד מדברי יו"ר הוועדה, בעת שהציג את הצעת החוק לפני מליאת הכנסת לקראת קריאה שניה וקריאה שלישית:

"מוצע לאפשר לבית-המשפט שמרשיע נאשם שהיה עצור מעבר לתשעה חודשים לעצור את המורשע עד לגזר-הדין, זאת בניגוד לנוהג היום, שבו כל הארכת מעצר מעבר לתשעה חודשים היא בסמכות בית-המשפט העליון, אפילו לאחר הכרעת הדין. במקרה שבו הנאשם מורשע מדובר בהארכת מעצר קצרה עד גזר-הדין ואין צורך להגיע עד לבית-המשפט העליון לשם כך" (פרוטוקול ישיבה מס' 227 של הכנסת ה-18, 41 (14.3.2011); ראו גם בש"פ 5451/14 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 29 (22.8.2014)).

17. אוסיף, כי ישנו הגיון רב, טעמים של יעילות ושל צדק, בהסדר המעוגן בסעיף 61(ג) בשל ההיכרות שיש לבית המשפט שנתן את הכרעת הדין המרשיעה עם עניינו של הנאשם; הוא בקי ורגיל בתיק, על פרטי-פרטיו - המעשה והעושה. קל יותר לבית המשפט שהרשיע את הנאשם להגיע להחלטה נכונה בהארכת מעצר לאחר הכרעת דין, מאשר

לבית המשפט העליון, אשר יתוודע אז לראשונה לנאשם ולעובדות המקרה.

18. אם כן, הסמכות אשר מקנה סעיף 61(ג) לבית המשפט שהרשיע את הנאשם נועדה לייעל את הליכי המעצרים, ולהקל מן העומס הרב המוטל על בית המשפט העליון. כך שעם מתן הכרעת הדין מוסמך בית המשפט שהרשיע את הנאשם להאריך את מעצרו בתשעים ימים, בתקווה כי עד תום תקופת המעצר ינתן גזר הדין ולא יהיה צורך בפניה לבית המשפט העליון בבקשה להארכת מעצר נוספת (ראו גם את דברי היועצת המשפטית לוועדה בפרוטוקול מיום 28.2.2011, עמוד 24). אין מדובר בתקווה ערטילאית, אלא בחלק מתכנית העבודה של בית המשפט שנתן את הכרעת הדין, והיא בשליטתו, על-פי יומנו. הפרשנות הנלמדת לעיל מלשונו של סעיף 61(ג) עולה בקנה אחד עם תכלית זו. שכן, במידה ותפקע הארכת המעצר שעליה הורה בית המשפט העליון עם מתן הכרעת הדין, כי אז בחלוף תשעים ימים, אם טרם ינתן גזר דין, יתעורר צורך לשוב ולפנות לבית המשפט העליון בבקשה להארכת המעצר. כך בוודאי שלא יפחת העומס המוטל על בית המשפט העליון, ושמה אף יגבר הנטל.

19. מצאנו אפוא כי לשון סעיף החוק ותכליותיו – תומכים כולם במסקנה כי כאשר החליט בית המשפט העליון להאריך מעצר על-פי הסמכות הנתונה לו בסעיף 62 לחוק, וכל עוד לא נכתב אחרת בהחלטה – תעמוד הארכת המעצר בתוקפה גם לאחר מתן הכרעת הדין. בית המשפט שירשיע את הנאשם יוכל להאריך את מעצרו על-פי סמכותו שבסעיף 61(ג) לחוק, החל מיומה האחרון של הארכת המעצר שעליה הורה בית המשפט העליון.

מן הכלל אל הפרט

20. על בסיס האמור לעיל, אין לקבל את טענת המשיב בנוגע לאי-חוקיות מעצרו. אעבור אם כן לבחינת הבקשה להארכת המעצר. כאשר דן בית משפט זה בבקשה להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק, הוא נדרש לאזן בין חירות הנאשם מחד גיסא, לבין האינטרס שבשמירה על שלום הציבור ובניהולו התקין של ההליך המשפטי, מאידך גיסא. "במסגרת בחינת המשך מעצרו של נאשם, על בית המשפט להתחשב בין היתר במידת המסוכנות הנשקפת מן הנאשם, בשים לב לעברו הפלילי ולחומרת המעשים המיוחסים לו; החשש מפני הימלטותו של הנאשם ושיבוש הליכי המשפט וכן בקצב התקדמות המשפט והצפי להימשכותו" (בש"פ 3468/13 מדינת ישראל נ' טראוב, פסקה 10 (19.5.2013)).

21. לאחר שהורשע, חזקת החפות איננה עומדת עוד למשיב, וזכותו לחירות ממעצר – נחלשת (עניין שורפי, שם). זאת ועוד, העבירות שבהן הורשע המשיב הן קשות. המעשים שביצע – בקטינות, בתעוזה, חרף התנגדות – חמורים עד מאד, ומעידים כי נשקפת ממנו מסוכנות רבה. למרות חלוף הזמן, המשפט שהתנהל לאטו, נראה עתה שיסתיים בקרוב. גזר הדין נקבע ליום 14.9.2017. לא למותר לציין, כי עיקר העיכוב במתן גזר הדין נגרם בעטיו של המשיב. אשר על כן, אני סבור כי יש להורות על הארכת מעצרו של המשיב כפי שנתבקש.

22. הבקשה מתקבלת אפוא בזאת. אני מורה על הארכת מעצרו של המשיב בתשעים ימים החל מיום 24.7.2017, או עד למתן גזר דין בעניינו בתפ"ח 7000-15 בבית המשפט המחוזי בבאר שבע, לפי המוקדם.

בשולי הדברים

23. על רקע המחלוקת ואי-הבהירות אציע לב"כ המדינה לשקול לשנות את המינוח בבקשות המדינה להארכת מעצר

לפי סעיף 62 לחוק; לא להשתמש במינוח "פסק דין", אלא "הכרעת דין" או "גזר דין".

ניתנה היום, י"ח באב תשע"ז (10.8.2017).

שׁוֹפֵט